

tig Mand som afdøde Kammerherre Neergaard til Svenstrup var den, som stod i Spidsen for Retableringen af dette Forhold. Han og jeg — undskyld, at jeg ogsaa nævner mig selv i denne Forbindelse — var blandt dem, som gennemgik de indkomne Begæringer om nye Laan i Stedet for de opsagte, og vi fandt, at Panterne saa godt som alle var saa paalidelige, at vi kunde anbefale andre Institutioner umiddelbart at overtage de Laan, som var opsagte.

Nu kunne ærede Medlemmer sige: Ja, det var i 1877, men hvorledes stille Forholdene sig nu? Og der er jeg af den Mening, og jeg tror, jeg kan sige det med Sikkerhed, at Forholdene ere ingenlunde blevne ringere efter den Tid, selv om Tiderne i mange Henseender have forandret sig. Efter den Tid er der nemlig indtraadt det, at Tillidsmændene i Den sjællandske Bondestands Sparekasse ere blevne klare over, at det at være Tillidsmand var noget, som medførte Forpligtelser af konstant Natur. Det skal ogsaa nok vise sig nu overfor den Kalamitet, som er indtraadt. Og nu er Forholdet det, at intet Laan gives til en Laansøger, uden at de lokale Tillidsmænd have haft Lejlighed til at udtale sig derom, og den Omstændighed, at de vide, at de ere med til at hæfte, hvis Sparekassen kommer i Forlegenhed, gør, at de ere sig deres Ansvar bevidst og ere gaaede frem med stor Forsigtighed i deres Udtalelser om den enkelte Laansøger og om det Pant, han har at yde. Og den Forsigtighed, hvormed her gaas frem, er et Forhold, hvormed jeg er nøje bekendt. Jeg er selv en sjællandsk Bonde, taget i almindelig og gammeldags Forstand, og jeg kender mange Mennesker og mange Forhold her omkring paa Sjælland. Jeg vil, selv om jeg ellers i andre Henseender har været skilt fra disse Folk, afgive Vidnesbyrd i denne Henseende og sige, at jeg tror, der er gaaet frem med stor Forsigtighed, og i denne Henseende behøver man ikke at være i Tvivl. Jeg tror, at den samme Forsigtighed vises overfor Kautionslaan som overfor Pantelaan, og jeg tror, at det ærede Medlem i denne Henseende kan føle sig beroliget. Jeg er ikke sikker paa, at der i andre Institutioner af den Art er gaaet frem med lige saa stor Forsigtighed som den, jeg tror at kunne henviser til i dette Tilfælde.

Indenrigsministeren (*Berntsen*): Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har skiftet Rolle. I Gaar

optraadte han som Ordfører for Folketingets Højre — det kom han galt fra —, i Dag optræder han som Ordfører for Landstingets Højre. Jeg ved ikke, med hvilken Myndighed eller Fuldmagt det ærede Medlem optræder paa denne Maade. Har noget Parti i Landstinget givet det ærede Medlem Fuldmagt til at optræde paa dets Vegne her? Hvis ikke, saa anbefaler jeg det ærede Medlem at lade Landstinget selv tage sine Bestemmelser og selv sørge for sin egen Ordfører.

Det ærede Medlem sagde, at ved den Forhandling, som har fundet Sted angaaende dette Forslag, har man „narret og haanet“ Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det forekommer mig, at det er en mærkværdig Beskyldning, det ærede Medlem der tillader sig at udslynge. Det, Forslaget gaar ud paa, og det, alle mine Bestræbelser i denne Sag ere rettede paa, er, at Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse maa komme saa lempeligt over den Kalamitet, der er sket, som muligt.

Dersom man følger det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), som vel i det Spørgsmaal synes at være enig med ham, og lader Sparekassen likvidere, opnaa Sparerne ikke de 64 pCt., som det ærede Medlem fra Svendborg tror, der er. Thi der gaar meget til Spilde under en Likvidation. Dersom Rigsdagen vedtager det nu ved anden Behandling her i Tinget vedtagne Forslag, tabe Sparerne 25 pCt. af deres Indskud og derved bliver det, men ved en Likvidation eller en Fallit tabe de meget mere, maaske henimod Halvdelen af deres Indskud. Derfor fraraader jeg at følge det ærede Medlem fra Svendborg, og jeg fraraader at følge det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Naar det ærede Medlem ikke en Gang kan være Ordfører for det Højre, som findes i denne Sal, synes jeg, at det ærede Medlem skulde nedlægge sit Ordførerskab, thi det Ordførerskab, han paatager sig for Landstinget, et selvtaget Ordførerskab, har jeg ingen Respekt for.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at naar han taler her i Tinget, taler han „i en Uldsæk“ eller som ud i en Ørken. Jeg vil anbefale det ærede Medlem da at lægge sig efter at tale noget bedre, thi der er villigt Øre i dette Ting for Diskussion, naar de Argumenter, som føres i Marken, betyde noget, men de Argumenter, det ærede Medlem har ført